

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 994870/7

בבית הדין הרבני האזורי אשקלון

לפני כבוד הדיין:

הרב יעקב מ' שטיינהויז

התובעת: פלונית (ע"י בא כוח עו"ד יצחק כהן)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י בא כוח עו"ד אבי עייש וירדנה בן שלום)

הנדון: פרשנות הסכם גירושין

החלטה

הופיעו הצדדים, האישה עם בא כוחה עו"ד יצחק כהן והאיש עם בא כוחו עו"ד אבי עייש וירדנה בן שלום.

הצדדים מבקשים מבית הדין להכריע במחלוקת שביניהם בפרשנות הסכם הגירושין. בהסכם נאמר שדירת הצדדים תימכר, זכות קדימה לרכישה ניתנת לאישה והיא תשלם לאיש את חלקו בדירה. הצדדים התגרשו ב-7/15 והאישה עדיין לא מימשה את זכותה מאחר שלא שילמה לאיש את חלקו.

האיש טוען שהאישה איבדה זכותה שעל פי ההסכם, והאישה טוענת שזכותה הייתה עד לסיום עבודת האקטואר.

בית הדין ניסה להביא את הצדדים להסכמות אך ללא הצלחה. האיש עומד על זכותו לממש ההסכם ללא שינוי, לפי הבנתו.

בית הדין עיין היטב בהסכם, וכבר בדיון ציין שמספר סעיפים בו אינם ברורים דיים, ולפיכך קשה להסתמך על דקדקנות במילים.

סלע המחלוקת הוא סעיף 11 להסכם האומר ש"אם האישה תממש זכותה לרכישת הדירה כי אז היא מתחייבת לשלם לאיש וכו'". תשלום התמורה כאמור יבוצע על ידה בתוך 120 יום לכל המאוחר. אי-עמידה בתנאי יסודי זה של מועד תשלום התמורה בגין הדירה יחייב אותה בפצויים מוסכמים בגובה 10% משווי הדירה לטובת האיש."

בא כוח האישה טוען שסעיף זה אומר שאי עמידה בתשלום יגרור את אבדן זכות רכישת הדירה. מאחר שהאישה לא שילמה לאיש את תמורת מחצית הדירה תוך 120 יום – איבדה את זכותה.

בית הדין מבהיר שהסעיף מתייחס רק לכך שאי עמידה בתשלום מהווה עילה לקנס, אך לא לכך שזכות הקדימה בטלה. כראיה לפרשנות זו מציין בית הדין שבסעיף 12, שהוא המשך לסעיף 11, נאמר: "ואולם, במידה והאישה תבחר שלא לממש את זכות הקדימה הנ"ל, תינתן אותה הזכות לאיש וכו'". מניסוח זה משמע שהבחירה באפשרות העומדת לאישה לממש זכותה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לרכישת הדירה תלויה ברצונה, וברצונה גם יכולה לוותר עליה. אמנם אפשר לומר שסעיף 12 מדבר על אפשרות נוספת להעביר הזכות לאיש, מלבד האפשרות שבסעיף הקודם, אך מאחר ובסעיף 11 לא נכתב אפילו רמז על איבוד הזכות ובסעיף שלאחריו נכתב על כך, לכאורה המשמעות היא שאפשרות זו ניתנת רק ברצון האישה.

כן מציין בית הדין שבסעיף 13 נאמר, בהתייחס לאפשרות מכירה לצד ג': "הצדדים יפעלו ביחד בעצמם בהתאם להוראות סעיף 9 לעיל בתוך פרק זמן של 45 יום. היה ולא יעלה בידי הצדדים למכור את הדירה לצד שלישי בפרק הזמן הנ"ל מוסכם שבאי כוח הצדדים ימונו בהסכמה וכו'."

מסעיף זה נראה שמנסח ההסכם הכיר באפשרות של הגבלת זמן לביצוע פעולות וכן למתן הוראות למקרה של אי-עמידה בגבולות אלו. ולפיכך נשאלת השאלה מדוע בסעיף 11, המדבר על מימוש זכותה של האישה, לא נכתבו לא הגבלת זמן ולא הוראות למקרה של אי-עמידה בזמן.

אמנם לפי הסבר זה קצת קשה, שהרי לפיו ההסכם חסר מתן זכות שווה לאיש לרכישת הדירה, שהרי העברת הזכות תלויה ברצון האישה ואם לא תרצה אינה מוגבלת בזמן. מצב זה אינו סביר ובית הדין יתייחס לכך בהמשך.

מאידך גיסא, טענת בא כוח האישה על אי-קבלת דו"ח האקטואר, שזו סיבת עיכוב התשלום מהאישה לאיש, גם היא אינה סבירה, וזאת מאחר שסכום הפרש שבין מחצית התמורה לדירה ולבין זכות האישה המשוערת להחזר מהאיש ע"פ דו"ח האקטואר הוא החלק הארי מתשלום האישה. את החלק הזה הייתה אמורה להעביר לאיש כבר מזמן.

בעניין טענת בא כוח האישה שהתשלום לאיש על חלקו בדירה יהיה בקיזוז חובו המשוער לאישה ע"פ דו"ח האקטואר, טענה זו אינה מפורשת בהסכם. הנ"ל הפנה את בית הדין לסעיף 16 בהסכם ושם לא נאמר במפורש כדבריו.

בא כוח האישה טען בנוסף שהאישה עברה בתקופה האחרונה שתי תאונות והייתה רתוקה ומוגבלת, מצב שלא הקל עליה להתנהל וגם זו סיבה לעיכוב התשלום. בית הדין ביקש מהאישה שתמציא אישורים קבילים המורים על כך. בא כוח האישה העביר מסמכים מתאימים המורים על כך שהאישה עברה תאונת דרכים בתאריך י' בכסלו תשע"ו (22/11/2015), ובתאריך כ"ח בשבט תשע"ו (07/02/2016) עברה תאונת עבודה.

לסיכום, ההסכם איננו מדוקדק וקשה להסתמך עליו במקרה זה. לגופה של תביעה, בית הדין שמע את טענות הצדדים ועימת אותן עם הנכתב בהסכם. במצב זה שבו אין בהסכם מענה לשאלות בסיסיות המתעוררות, האם זכות הקדימה של האישה מוגבלת בזמן ומהן ההוראות לגבי מצב שיחלוף זמן זה, נוצר מצב שזכות האישה אינה מוגבלת שהוא מצב בלתי סביר בעליל, ולפיכך יש לבית הדין להפעיל שקול דעת בשאלה מהו פסק זמן סביר למימוש זכות האישה ושלאחריו מאבדת האישה את זכותה. בית הדין מעריך את המצב הנתון שבו האישה לא הבינה מההסכם שזכותה מוגבלת בזמן. וגם הבינה, אמנם בטעות, שעליה להמתין עד לדו"ח האקטואר. כל זאת כאמור מאחר שהוראות ההסכם אינן ברורות דיין. כן יש לצרף את מצבה המוגבל של האישה עקב תאונות שעברה בתקופה זו, שלא הקל עליה להשיג את הכסף. ע"כ קובע בית הדין שפסק זמן של שנה מיום גירושי הצדדים הוא סביר בנסיבות אלו להעברת תמורת מחצית הדירה. לפיכך, האישה חייבת להעביר לאיש את מלוא הסכום של מחצית תמורת הדירה עד ליום ב' בתמוז תשע"ו (08/07/2016). וזאת, אם ברצונה לממש את זכותה לרכוש את

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חלק האיש בדירה. אם לא תעביר לאיש את מלוא הסכום על חלקו בדירה, תעבור הזכות לאיש בתאריך הנ"ל דהיינו ב' בתמוז תשע"ו (08/07/2016). אם יחליט לרכוש את הדירה ייתן לאישה את מחצית התמורה. כל זאת ע"פ הערכת השמאות שניתנה על הדירה.

האיש גם השיג בדיון על הערכה השמאות שניתנה, אך בית הדין הבהיר לו שאינו יכול לבטל הערכה מקצועית שהזמינו הצדדים.

בית הדין הציע לאיש שיפנה על חשבונו לשמאי מוכר לבית הדין ואם תהיה הערכה חדשה, ידון בכך בית הדין.

ניתן ביום י' בסיון התשע"ו (16/06/2016).

הרב יעקב מ' שטיינהויז – דיין